

[Harald Petersen.]

nister peger på, at det kan tage længere tid end beregnet i foråret at få lavet den endelige forsvarsordning, og tiden har vist, at det er rigtigt nok. Når den højtærede minister her igen peger på de skandinaviske forhandlinger og understreger, at efter de militære forhandlinger, der foregår i øjeblikket, kommer der regeringsforhandlinger om det resultat, der måtte komme til at foreligge, er det naturligvis rigtigt — den højtærede minister kunne i og for sig godt have føjet til, at man, når regeringsforhandlingerne til sin tid er forbi, også, hvis udfaldet bliver positivt, formentlig må stå overfor almindelige politiske forhandlinger over en bredere front indadtil og måske også udadtil.

Men det, der påvirker mig i lidt nedslående retning, er, at den højtærede minister nu i modsætning til i foråret taler så meget om de vanskeligheder, der optårner sig for en relativt hurtig løsning af forsvarsspørgsmålet i den forstand, at man får skabt visse fastere rammer om vort forsvars opbygning indenfor formentlig en kortere periode. Naturligvis er der vanskeligheder, det ved vi alle; men hvad jeg gerne vil understrege er, at politisk set, indenfor disse mure, og folkeligt set, udenfor disse mure, tror jeg, der i dag er langt lettere vilkår for en forstandig løsning af det spørgsmål, end der har været i lange, lange tider, og det er derfor, jeg er lidt ked af, at den højtærede minister nu har fået beslutsomhedens friske morgenrøde, der blussede på hans kinder i foråret, erstattet med et af det gustne overlæg mere sløret blik. Jeg håber, at det kun må være et forbigående fænomen.

Må jeg til den højtærede minister sige, at jeg på ingen måde har villet bebrejde den høje regering nogen som helst af de dispositioner med hensyn til materielindkøb, der er foretaget i det sidste års tid, slet ikke; jeg tillod mig blot i min tale at konstatere, at den nuværende regering her, naturligvis ud fra samme forudsætninger, som herskede for de to foregående forsvarsministre siden befrielsen, så nogenlunde følger den samme gradvise genopbygningens linje, som er fulgt i tiden siden sommeren 1945. Hvis der var en bebrejdelse i min tale, gjaldt den nærmest tempoet med hensyn til arbejdet indenfor forsvarskommissionen.

Må jeg i tilslutning til det, den højtærede minister udtalte til retsforbundets ordfører — uden at jeg iøvrigt skal blande mig i en diskussion mellem dem —, sige, at det må være retsforbundets saglige opfattelse af dette spørgsmål, at man, når man vil sige

nej til en bemyndigelseslov af den karakter, vi forhandler i dag, må tage konsekvensen deraf; og hvad er konsekvensen? Den er, at man så skal gennemføre 1937-ordningen, således som den nu engang er, for lov er lov, og lov skal holdes, det mener formentlig også retsforbundet, der vel er særlig loydydigt. Og hvorledes vil da retsforbundet tænke sig at løse uafvendelige opgaver, som dette land står overfor og har forpligtelser til at løse?

Så megen mening må der da være i et partis standpunkt, at man tænker over de konsekvenser, standpunktets gennemførelse måtte få. Derfor må jeg sige til den højtærede minister, at jeg tror, han gør retsforbundet uret, når han regner med, at der kun er 6 standpunkter indenfor partiet; jeg tror, det er for lidt, jeg vil i al almindelighed regne med, efter at jeg har hørt de forskellige ærede medlemmer være ordførere og efter at have hørt hovedordføreren tale adskillige gange, at man indenfor retsforbundet i militære anliggender har i det mindste 7 standpunkter, nemlig 1 til hvert af de 5 menige medlemmer plus 2 til formanden, det ærede medlem hr. Viggo Starcke, alt efter som han skal repræsentere op- eller nedrustning her i landet.

Bertel Dahlgaard: Den højtærede forsvarsminister fremsatte en bemærkning om den gennemførte hjemmeværnsordning og mit partis stilling dertil, hvortil jeg gerne vil føje nogle ord, idet jeg iøvrigt skal gøre opmærksom på, at det ikke er mig, der har draget hele denne sag ind i debatten, men det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft. Den højtærede minister sagde, at der bestod forsåvidt en enighed mellem ham og os, som vi også havde taget til orde for et hjemmeværn. Jeg synes ikke, det er en rigtig måde at diskutere på at gøre forsøg på at opstille en enighed på grundlag af, at man gør spørgsmålet lokalforsvar og hjemmeværn i den betydning, hvori ordningen nu er gennemført, til et og det samme; den højtærede minister ved jo udmærket, at sådan ligger det slet ikke. For at der ikke skal være nogen misforståelse, skal jeg sige, at mit parti i enhver henseende er modstander af den form for hjemmeværn, som er gennemført. Det, den højtærede minister henviser til med henblik på vor programudtalelse, er, at vi mener, at de soldater, der fremtidig under den kommende danske militærordning skal indkaldes, skal anvendes lokalt og ikke i de store hærformationer, som dansk landmilitær hidtil har tænkt i, og som den højtærede minister endnu al-